

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 czerwca 2013 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Kot
Sędziowie:	SSA Tadeusz Kielbowicz SSA Bogusław Tocicki (spr.)
Protokolant:	Beata Sienica

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Marka Ratajczyka

po rozpoznaniu w dniu 27 czerwca 2013 r.

sprawy **R. D. (1)**

oskarżonego z art. 280 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy

z dnia 19 marca 2013 r. sygn. akt III K 134/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego R. D. (1) w ten sposób, że:

a) **przyjmuje, że przestępstw z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k., przypisanych w punkcie I podpunkty: 1 i 3 części rozstrzygającej wyroku (opisanych w punktach: I i III części wstępnej wyroku) oskarżony R. D. (1) dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. i za to w miejsce kary orzeczonej wobec niego za te przestępstwa, na podstawie art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu R. D. (1) karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;**

b) **przyjmuje, że przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. przypisane w punkcie I podpunkt 2 części rozstrzygającej wyroku (opisane w punkcie II części wstępnej wyroku) nie wchodzi w skład ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. i w miejsce kary orzeczonej za to przestępstwo, na podstawie art. 280 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu R. D. (1) karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;**

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. na podstawie art. 85 k.k. i art. 91 § 2 k.k. wymierza oskarżonemu R. D. (1) karę łączną 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu R. D. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 24 września 2012r. do dnia 27 czerwca 2013r.;

V. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. A. 600 zł tytułem kosztów nieopłaconej obrony z urzędu oskarżonego R. D. (1) w postępowaniu odwoławczym oraz 138 zł tytułem podatku VAT;

VI. zwalnia oskarżonego R. D. (1) od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 marca 2013r. sygn. akt III K – 134/12 Sąd Okręgowy w Legnicy uznał oskarżonego R. D. (1) za winnego tego, że:

1) w dniu 23 września 2012r. w G. na ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z nieletnim, wobec którego wyłączono materiały do odrębnego postępowania, dokonał rozboju na osobie K. K. w ten sposób, że posługując się niebezpiecznym narzędziem w postaci noża, przykładając jego ostrze do szyi, zabrał w celu przywłaszczenia torebkę damską wartości 50 zł z zawartością: portfela 70 zł, pieniędzy w kwocie 25 zł, telefonu komórkowego marki V. (...) s. nr (...) wartości 950 zł, pęku kluczy wartości 80 zł, dwóch ładowarek o wartości 20 zł, słuchawek do telefonu wartości 10 zł, dowodu osobistego na nazwisko K. K., karty bankomatowej (...), powodując szkodę w łącznej wartości 1205 zł, czym działał na szkodę K. K., przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się będąc uprzednio karany wyrokiem Sądu Rejonowego w Głogowie z dnia 2 lipca 2009r., sygn. akt VI K – 381/09 za czyn z art. 278 § 1 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 03.10.2011r. do 12.04.2012r., zaliczono okres od 27.03.2009r. do 28.03.2009r., to jest przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

2) w dniu 23 września 2012r. w G. w P. Południowym, działając wspólnie i w porozumieniu z nieletnimi, wobec których wyłączono materiały do odrębnego postępowania, dokonał rozboju na osobie Z. P. (1) w ten sposób, że po uprzednim użyciu przemocy polegającym na uderzaniu rękami po ciele, przewróceniu na ziemię i kopaniu, zabrał w celu przywłaszczenia telefon marki S. (...)(...) (...) wartości 200 zł i pieniądze w kwocie 200 zł, dowód osobisty na nazwisko Z. P. (1), powodując szkodę w łącznej wartości 400 zł, przy czym Z. P. (1) doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia klatki piersiowej oraz powierzchniowych otarć naskórka oraz krwiaków na klatce piersiowej po stronie prawej, które spowodowały naruszenie czynności narządów ciała na okres poniżej 7 dni, czym działał na szkodę Z. P. (1), przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się będąc uprzednio karany wyrokiem Sądu Rejonowego w Głogowie z dnia 2 lipca 2009r., sygn. akt VI K – 381/09 za czyn z art. 278 § 1 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 03.10.2011r. do 12.04.2012r., zaliczono okres od 27.03.2009r. do 28.03.2009r., to jest przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

3) w dniu 24 września 2012r. w G. na ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z nieletnimi, wobec których wyłączono materiały do odrębnego postępowania, usiłował dokonać rozboju na osobie J. K. w ten sposób, że posługując się niebezpiecznym narzędziem w postaci noża, przykładając jego ostrze do szyi w/w, usiłował zabrać w celu przywłaszczenia torebkę damską, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonej, czym działał na jej szkodę, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się będąc uprzednio karany wyrokiem Sądu Rejonowego w Głogowie z dnia 2 lipca 2009r., sygn. akt VI K – 381/09 za czyn z art. 278 § 1 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 03.10.2011r. do 12.04.2012r. zaliczono okres od 27.03.2009r. do 28.03.2009r., to jest przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

przyjmując, że oskarżony działał w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu i za wymienione przestępstwa, na podstawie art. 280 § 2 k.k. i art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. oraz art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., przy zastosowaniu art. 64 § 1 k.k., wymierzył mu karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności.

Tym samym wyrokiem, na podstawie art. 63 § 1 k.k. Sąd Okręgowy w Opolu zaliczył R. D. (1), na poczet orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności, okres jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 24 września 2012r. do dnia 19 marca 2013r.. Na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzekł przepadek przez zniszczenie dowodów rzeczowych wyszczególnionych w wykazie dowodów rzeczowych z k. 113 z poz. 1 i 2 w postaci noża typu „finka” z czarną rękojeścią oraz noża składanego z napisem na ostrzu „fengli”.

Jednocześnie Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. A. (Kancelaria Adwokacka w L.) 840 zł plus podatek VAT tytułem nieopłaconej, a udzielonej oskarżonemu R. D. (1) obrony z urzędu, zaś na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego R. D. (1) od ponoszenia kosztów sądowych, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

Powyższy wyrok zaskarżył Prokurator Rejonowy w Głogowie na niekorzyść oskarżonego R. D. (1) w części dotyczącej orzeczenia o karze.

Powołując się na przepisy art. 427 § 1 i 2 k.p.k. i art. 438 pkt 1 k.p.k. orzeczeniu temu zarzucił:

- obrazę przepisu prawa materialnego w postaci art. 91 § 1 k.k., poprzez jego błędne zastosowanie i niesłuszne połączenie w ciąg przestępstw w punkcie I części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku wszystkich czynów przypisanych oskarżonemu, a mianowicie: czynu opisanego w punkcie I aktu oskarżenia zakwalifikowanego z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., czynu z punktu II – z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz czynu z punktu III – z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i w konsekwencji orzeczenie na podstawie art. 280 § 2 k.k. i art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. oraz art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., przy zastosowaniu art. 64 § 1 k.k., kary 5 lat pozbawienia wolności, podczas gdy zgodnie z prawidłową wykładnią przepisu art. 91 § 1 k.k. nie jest możliwe przyjęcie ciągu przestępstw, gdy jedno zachowanie wyczerpuje znamiona typu podstawowego, inne zaś typu kwalifikowanego czynu zabronionego.

Podnosząc powyższy zarzut, Prokurator Rejonowy w Głogowie, na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 k.p.k. wniósł o: zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez wyeliminowanie w punkcie I części dyspozytywnej wyroku, z przyjętej konstrukcji ciągu przestępstw, czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie II aktu oskarżenia oraz wyeliminowanie z podstawy prawnej skazania za ten ciąg kwalifikacji z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz:

- 1) uznanie, że na ciąg przestępstw składają się czyny zarzucane R. D. (1) w punktach: I i III aktu oskarżenia oraz wymierzenie za ten ciąg przestępstw, na podstawie art. 280 § 2 k.k. i art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k., przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., kary 4 lat pozbawienia wolności;
- 2) wymierzenie za czyn zarzucany w punkcie II aktu oskarżenia, na podstawie art. 280 § 1 k.k., przy zastosowaniu art. 64 § 1 k.k., kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
- 3) wymierzenie, na podstawie art. 91 § 2 k.k., kary łącznej w wymiarze 5 lat pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

I. Apelacja Prokuratora Rejonowego w Głogowie generalnie zasługuje na uwzględnienie, chociaż jej wnioski o wymierzenie kar za ciąg przestępstw przypisany oskarżonemu R. D. (1) w punktach: I i III części rozstrzygającej wyroku oraz za przestępstwo jednostkowe przypisane mu w punkcie II części rozstrzygającej, naruszało zakaz ne peius z art. 454 § 2 k.p.k.. Prokurator domagał się bowiem orzeczenia surowszych kar jednostkowych mimo zmiany ustaleń faktycznych co do istnienia ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. i zakresu przestępstwa wchodzących w skład tego ciągu. Zamiast kary 5 lat pozbawienia wolności za wszystkie zbiegające się przestępstwa, prokurator domagał się kar jednostkowych, których łączny wymiar wynosił 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Przy takim żądaniu oskarżyciela publicznego co do kar jednostkowych, możliwy był wyłącznie wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, co jednak nie było intencją autora apelacji. Zachowując zatem przestrzeganie zasady z art. 454 § 2 k.p.k., Sąd Apelacyjny wydał orzeczenie reformatoryjne, naprawiając oczywisty błąd Sądu Okręgowego w Legnicy, zauważony w apelacji prokuratora, a jednocześnie zachowując tę samą dolegliwość w zakresie orzeczonej kary łącznej.

II. Niezależnie od kierunku apelacji, zważywszy na przepis art. 434 § 2 k.p.k., w pierwszym rzędzie oceniono zasadność ustaleń faktycznych Sądu Okręgowego w Legnicy, prowadzących do przyjęcia, że oskarżony R. D. (2) dopuścił się wszystkich zarzuconych przestępstwa, a także oceniono prawidłowość analizy zebranego materiału dowodowego.

Prawidłowość ustaleń faktycznych i ocen dowodowych Sądu Okręgowego w pełni potwierdził zebrany w niniejszej sprawie materiał dowodowy, w szczególności w postaci zeznań pokrzywdzonych – świadków: K. K. (k. 5-6, 124-125, 257v-258), Z. P. (1) (k. 24-27, 283v-285) i J. K. (k. 127-129, 258), zeznań świadka N. P., udzielającego pomocy Z. P. (k. 20-21), uzupełnionych opinią sądowo-lekarską o charakterze i rozmiarze obrażeń ciała doznanych w wyniku pobicia przez pokrzywdzonego Z. P. (1) (k. 18, 152), wynikami oględzin miejsca odnalezienia dowodu osobistego i kluczy pokrzywdzonej K. K., ukrytych przez sprawców (k. 61-62), wynikami oględzin miejsca znalezienia torebki K. K. (k. 52-53), wynikami zatrzymania przedmiotów pochodzących z napadu rabunkowego na osobie Z. P. (1) w Lombardzie (...), złożonych tam przez oskarżonego R. D. (1) (k. 68-69), wynikami przeszukania w mieszkaniu oskarżonego R. D. (1), podczas którego ujawniono portfel z napisem (...) należący do pokrzywdzonej K. K. (k. 82-84), a także wynikami oględzin noży zabezpieczonych u oskarżonego R. D. (k. 110-112). Co więcej, także oskarżony R. D. (1) (k. 79-80, 256v-257) oraz współdziałający z nim w przestępstwach nieletni: K. Z. (k. 64-65) i M. N. (k. 43) przyznali się do popełnionych przestępstwa, szczegółowo opisali ich przebieg i istotne okoliczności, w tym posługiwanie się nożem przez R. D. (1) podczas napadów rabunkowych na obie kobiety.

Analiza danych o karalności oskarżonego R. D. (1) (k. 86, 89-91) potwierdziła, że dopuścił się przypisanych przestępstw w warunkach recydywy z art. 64 § 1 k.k., gdyż po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo, w ciągu 5 lat popełnił ponownie przestępstwo umyślne podobne do poprzedniego. Oskarżony R. D. (1) został bowiem uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Głogowie z dnia 2 lipca 2009r. sygn. akt II K – 981/09 za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. na karę jednego roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat, której wykonanie zarządził postanowieniem Sądu Rejonowego w Głogowie z dnia 9 czerwca 2011r.. Karę tę oskarżony odbywał w okresie od 3 października 2011r. do 12 kwietnia 2012r..

III. Prokurator Rejonowy w Głogowie słusznie zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu obrazę przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 91 § 1 k.k. poprzez wymierzenie na podstawie tego przepisu jednej kary. Zgodnie z przepisem art. 91 § 1 k.k., jeżeli sprawca popełnia w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw, sąd orzeka jedną karę na podstawie przepisu, którego znamiona każde z tych przestępstw wyczerpuje, w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę.

Zarówno w orzecznictwie, jak i w doktrynie nie budzi wątpliwości, że użyte w art. 91 § 1 k.k. sformułowanie „na podstawie przepisu, którego znamiona każde z tych przestępstw wyczerpuje” oznacza, że przyjęcie ciągu przestępstw jest możliwe tylko w wypadku identyczności podstawy kwalifikacji prawnej w odniesieniu do każdego przestępstwa składającego się na ciąg. Innymi jeszcze słowami podstawę ciągu mogą stanowić jedynie zachowania, z których każde wyczerpuje identycznie określony zestaw znamion typu czynu zabronionego oraz które mają identycznie określone ustawowe granice kary (por. choćby wyrok SN z dnia 4.12.2003r. sygn. II KK – 207/02 – LEX nr 83796; wyrok S.A. we Wrocławiu z dnia 29.11.2005r. sygn. II AKa – 297/05 – OSA 2006, nr 5, poz. 27; wyrok S.A. w Krakowie z dnia 1.06.2000r. sygn. II AKa – 81/00 – Krakowskie Zeszyty Sądowe 2000, z. 7-8, poz. 43; wyrok S.A. w Krakowie z dnia 8.04.1999r. sygn. II AKa – 34/99 – Krakowskie Zeszyty Sądowe 1999, z. 5 poz. 33; a także P. Kardas [w:] Zoll Andrzej (red.), Bogdan Grzegorz, Cwiakalski Zbigniew, Kardas Piotr, Majewski Jarosław, Raglewski Janusz, Szewczyk Maria, Wróbel Włodzimierz – Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz. Tom I. Komentarz do art. 1-116 k.k., Zakamycze 2004, tezy 10-13 do art. 91 § 1 k.k.; J. Giezek [w:] Giezek Jacek (red.), Kłaczyńska Natalia, Łabuda Grzegorz – Kodeks karny.

Część ogólna. Komentarz, WKP 2012, tezy 9-12 do art. 91 § 1 k.k.; A. Marek - Kodeks karny. Komentarz, LEX 2010, teza 3 do art. 91 § 1 k.k.).

Jak słusznie stwierdził Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 11 sierpnia 2000r. sygn. I KZP – 17/00: „przestępstwa popełnione w formie dokonania i usiłowania mogą wchodzić w skład jednego ciągu przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k.” (OSNKW 2000, z. 7-8, poz. 56; także A. Marek - Kodeks karny. Komentarz, LEX 2010, teza 4 do art. 91 § 1 k.k.).

Natomiast orzecznictwa i doktryna są całkowicie zgodne, że nie jest możliwe łączenie w jeden ciąg przestępstw przypadków, gdy jedno zachowanie wyczerpuje znamiona typu podstawowego, inne zaś typu kwalifikowanego lub uprzywilejowanego. Typy podstawowy, kwalifikowany i uprzywilejowany nie są bowiem identyczne co do sankcji karnej (por. wyrok S.A. w Krakowie z dnia 1.06.2000r. sygn. II AKa – 81/00 – Krakowskie Zeszyty Sądowe 2000, z. 7-8, poz. 43; wyrok S.A. w Krakowie z dnia 8.04.1999r. sygn. II AKa – 34/99 – Krakowskie Zeszyty Sądowe 1999, z. 5 poz. 33; wyrok S.A. w Lublinie z dnia 17.04.2007r. sygn. II AKa – 81/07 – Krakowskie Zeszyty Sądowe 2007, z. 9, poz. 55; a także J. Giezek [w:] Giezek Jacek (red.), Kłaczyńska Natalia, Łabuda Grzegorz – Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz, WKP 2012, teza 12 do art. 91 § 1 k.k.; A. Marek - Kodeks karny. Komentarz, LEX 2010, teza 3 do art. 91 § 1 k.k.).

Odnosząc te uwagi do zaskarżonego wyroku należało podzielić stanowisko autora apelacji, że Sąd I instancji dopuścił się obrazy art. 91 § 1 k.k., poprzez jego błędne zastosowanie i niesłuszne połączenie w ciąg przestępstw w punkcie I części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku wszystkich czynów przypisanych oskarżonemu, a mianowicie: czynu opisanego w punkcie I aktu oskarżenia zakwalifikowanego z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., czynu z punktu II – z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz czynu z punktu III – z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i w konsekwencji nieprawidłowo orzekł jedną karę za wszystkie wymienione przestępstwa. Zresztą, Sąd Okręgowy w Legnicy dostrzegł swój błąd i dał temu wyraz w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia.

Należało zatem skorygować wadliwe rozstrzygnięcie, uwzględniając apelację prokuratora i wydając orzeczenie reformatoryjne. Zmieniono zatem zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego R. D. (1) w ten sposób, że:

a) przyjęto, że przestępstw z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k., przypisanych w punkcie I podpunkty: 1 i 3 części rozstrzygającej wyroku (opisanych w punktach: I i III części wstępnej wyroku) oskarżony R. D. (1) dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. i za to w miejsce kary orzeczonej wobec niego za te przestępstwa, na podstawie art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzono oskarżonemu R. D. (1) karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

b) przyjęto, że przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. przypisane w punkcie I podpunkt 2 części rozstrzygającej wyroku (opisane w punkcie II części wstępnej wyroku) nie wchodzi w skład ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. i w miejsce kary orzeczonej za to przestępstwo, na podstawie art. 280 § 1 k.k. wymierzono oskarżonemu R. D. (1) karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

Wymierzając opisane kary jednostkowe, dbano by nie naruszyć zakazu ne peius z art. 454 § 2 k.p.k. i aby suma wspomnianych nie przekroczyła wysokości kary 5 lat pozbawienia wolności, orzeczonej pierwotnie przez Sąd I instancji. W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.

IV. Podzielając stanowisko Sądu Okręgowego w Legnicy wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku oraz poglądy oskarżyciela publicznego wyrażone w apelacji, uznano za sprawiedliwą i realizującą wszelkie cele kary, o których mowa w art. 53 k.k. karę 5 lat pozbawienia wolności, jako karę łączną. Z tych powodów, na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. i art. 91 § 2 k.k. połączono wymierzone kary jednostkowe i wymierzono oskarżonemu R. D. (1) karę łączną 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności, na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczając oskarżonemu R. D. (1) na jej poczet okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 24 września 2012r. do dnia 27 czerwca 2013r..

Przy wymiarze kar jednostkowych i kary łącznej, wzięto pod uwagę wysoki stopień społecznej szkodliwości przestępstw popełnionych przez oskarżonego R. D. (1). Wyrażał się on w okolicznościach przedmiotowych (działaniu

wspólnie i w porozumieniu z nieletnimi, których oskarżony wciągnął na drogę przestępstw, traumatycznych przeżyć pokrzywdzonych w następstwie popełnionych czynów, działaniu pod wpływem alkoholu) oraz w okolicznościach podmiotowych (niskich pobudek oskarżonego wyrażających się w celu osiągnięcia korzyści majątkowej). Obciążająco na wymiar kary wpłynęły właściwości i warunki osobiste oskarżonego, sposób jego życia przed popełnieniem przestępstw, w szczególności uprzednia karalność i działanie w warunkach recydywy oraz niepodjęcie jakichkolwiek działań dla naprawienia szkód wyrządzonych przestępstwami. Sąd Okręgowy słusznie dostrzegł, że dotychczas stosowane wobec oskarżonego R. D. (1) działania resocjalizacyjne nie dały rezultatu i nie wyciągnął wniosków z dotychczasowych doświadczeń życiowych. Chociaż przebywał już w zakładzie karnym, to nie przyniosło to społecznie pożądanym skutków i poprawy w jego zachowaniu, a wręcz przeciwnie, szybko wrócił na przestępczą drogę.

Łagodząco na wymiar kary wpłynęło przyznanie się oskarżonego do wszystkich zarzucanych mu przestępstw.

Uwzględniając powyższe okoliczności, Sąd Apelacyjny zastosował przy wymiarze kary łącznej zasadę kumulacji, uznając, że popełnienie w krótkim czasie kilku groźnych przestępstw nie może premiować oskarżonego przy wymiarze kary łącznej. Przeciwnie, dla realizacji celów prewencji szczególnej i ogólnej, potrzebny był wyraźny sygnał, że przestępstwo się nie opłaca, a sprawca groźnych czynów przeciwko mieniu i zdrowiu, szczególnie posługujący się nożem i terroryzujący mieszkańców na ulicach miasta, nie może liczyć na pobłażanie.

V. Podstawą przyznania adwokatowi R. A. – obrońcy z urzędu oskarżonego R. D. (1) wynagrodzenia za udzieloną pomoc prawną w postępowaniu odwoławczym, która nie została opłacona, był przepis art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982r. Prawo o adwokaturze (tekst jednolity: Dz. U. z 2002r., Nr 123, poz. 1058 z późniejszymi zmianami).

Wysokość wynagrodzenia adwokackiego, w tym co do zwrotu podatku VAT, ustalono w oparciu o § 14 ust. 2 pkt 5 oraz § 2 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późniejszymi zmianami).

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. art. 635 k.p.k. oraz art. 616 § 2 k.p.k. zwolniono oskarżonego R. D. (1) od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym opłaty za obie instancje. Przy wspomnianym orzeczeniu wzięto pod uwagę przede wszystkim zasady słuszności, a zwłaszcza to, że zmiana zaskarżonego wyroku nie była wynikiem działań oskarżonego, lecz obraży prawa materialnego przez organa państwa. Z tych powodów poniesienie kosztów postępowania przez oskarżonego byłoby rażąco niesprawiedliwie, szczególnie gdy się zważy jego stan majątkowy, rodzinny i osobisty oraz możliwości zarobkowe.